

[Hartel.]

sig om, var ved disse Bestemmelser at legalisere den Ordning, der er skabt over for Pressen med Hensyn til Omtale af løbende Handelsforhandlinger, specielt angaaende Handels- og Forsyningsforhold, saaledes som de er praktiseret ved Statsministerens Cirkulære af 6. Maj. Men de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser gaar jo faktisk betydeligt ud over det, man ønskede at opnaa ved Statsministerens Cirkulære af 6. Maj, og jeg vil gerne, inden vi giver dette Forslag Tilslutning, vide, om enhver Omtale af Handelsforhandlinger, efter at denne Lov er vedtaget, er strafbar og vil kunne blive gjort til Genstand for Paatale. Der blev nemlig ved Skrivelse af 24. Juni fra den daværende Udenrigsminister meddelt Landbrugernes Sammenslutning, at der ikke hidtil paa Grundlag af den Bestemmelse, som jeg omtalte før, over for L. S.-Blade eller andre var stillet Krav om ikke at omtale Handelsforhandlinger. Det vil med andre Ord sige, at det Cirkulære, som Statsministeren havde udsendt, ikke gik saa vidt, at en Omtale af Handelsforhandlinger ikke var tilstedelig. Derfor vil det være af den største Interesse for mig at faa at vide, om det med dette Lovforslag er Hensigten at gaa ud over det, som den daværende Udenrigsminister meddelte i Skrivelse af 24. Juni. Der staar ogsaa i Lovforslagets § 1: „Den, der ved trykt Skrift eller paa anden Maade offentlig“ — jeg lagde Mærke til, at den socialdemokratiske Ordfører, da han oplæste denne Passus, glemte Ordet „offentlig“. Det har imidlertid en vis Betydning i det Tilfælde, at Mødeforbudet blev ophævet og derefter en større Ytringsfrihed kom til at opstaa igen i vort Land, hvilket vel maatte anses for ønskeligt, idet det jo var Tegn paa, at mere normale Tilstande var ved at komme tilbage. I saa Fald vilde det let kunne ske, at der ved offentlige Møder fremkom ikke altfor vel afbalancerede og afvejede Udtalelser, og det vilde efter min Opfattelse være ganske urimeligt, om saadanne Udtalelser derefter blev paatalet efter denne Lovs ret strenge Bestemmelser. Hvis det er Hensigten at legalisere den hidtil bestaaende Praksis over for Pressen, kunde der maaske ikke være saa meget at sige til dette Lovforslag, men hvis det er Mening, at man vil gaa betydeligt ud over dette, saaledes at man virkelig stopper enhver Form for Ytringsfrihed, vil vi fra vor Side under ingen Omstændigheder give dette Lovforslag vor Tilslutning. Jeg vilde derfor sætte megen

Pris paa klarere Udtalelser fra Ministerens Side, end jeg hidtil har faaet.

Aksel Larsen: Lovforslaget er motive-ret med, at der maa være lige Ret for alle Blade og lige Pligt for alle Blade, og at det ikke skal være saaledes, at de, der frivilligt underkaster sig en Ordning, er stillede daarligere end de, der nægter at underkaste sig denne Ordning frivilligt. Denne Begrundelse er rigtig, men paa den anden Side afslører den jo, at vi her forhandler om og skal vedtage en Lov paa Grundlag af fortrolige Cirkulærer og hemmelige Aftaler, som dette Ting ikke forudsættes at kende noget til, og som til Dato har været ukendte for Offentligheden. Det er ret egenartede Forhold, man saaledes giver Lovgivningsmagten at arbejde under.

Disse statsministerielle Cirkulærer til Pressen, som ikke alene har været gældende for Dagblade, men for alt, hvad der overhovedet kom ind under Presseloven, er jo ikke af ny Dato, de stammer ikke fra 6. Maj — „Arbejderbladet“ fik et allerede i Efteraaret. Det, man saa maa have Lov til at sige, er, at naar Ordningen nu skal lovfæstes, maa man haabe, at Loven vil blive administreret med større Ligelighed end den, hvormed Statsministeriet og Udenrigsministeriet hidtil har administreret de hemmelige Cirkulærer og de frivillige Overenskomster. Jeg henviser for at spare en lang Omtale til de Udtalelser, min Partifælle det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen fremsatte i denne Sal under Finanslovdebatten i Efteraaret. Det blev ved denne Lejlighed tilstrækkelig tydeligt dokumenteret, at medens f. Eks. den kommunistiske Presse, der frivilligt havde indordnet sig under Regeringens Ønsker i denne Henseende og gentagende havde faaet, om jeg saa maa sige, Attest fra Udenrigsministeriet for absolut Loyalitet, følte sig forpligtet til at overholde Forskrifterne, syntes det at være ligegyldigt, om andre Blade, navnlig konservative Blade, der havde faaet de samme Cirkulærer, overholdt Forskrifterne.

Det var ligeledes i en lang Periode saaledes, at naar den kommunistiske Presse var fuldt loyal overfor Henstillinger fra Udenrigsministeriet om ikke at omtale dette eller hint Forhold og navnlig om at iagttage en, som det hed, korrekt Holdning over for en bestemt fremmed Magt, blev netop denne den kommunistiske Presses Loyalitet udnyttet, ikke alene i en Hviskekampagne, iscenesat af Socialdemokratiets Ledelse, men ogsaa i den socialdemokratiske Presse, til at